

Драга браћо и сестре,

према грегоријанском каледару улазимо у трећу недељу Адвента, те у појачаном ослушкивању Духа у Литургији ишчекујемо долазак Господњи, његово рођење, његово долазак на Земљу којим је испунио Писмо и утабао пут у Божије краљевство.

Његова космичка мудрост и божанска перцепција треба да проговори кроз свакога од нас; потребно је да разумемо бесконачну свест Христа која се оваплотила и родила у Исусу, те да његова космичка мудрост и божанска перцепција проговори кроз лично искуство свакога од нас. То је право деловање Христа у нама по Светом Духу. Сједињење са Христом изузетан је пут према Богоспознаји. Христос је ишчекивано божанско добро, вода жива која једина може угасити људску жеђ тела, ума и душе. У Христу разоткрива нам се безвременско откривење послано од Бога те га примају сви који су отворена срца.

Драга браћо и сестре, Христос даје остварење бесконачног божанског потенцијала свакој души, кроз предани однос и коначно јединство са Небским Оцем – Створитељем свега. Нису материјална и интелектуална постигнућа та која чине нечији живот истински успешним. Пре је то духовни развој особе, којег тада следе успеси на свим осталим подручјима. Надахнути писци св. Писма указивали су нам на ту Истину која долази – на Исуса Христа – врховну Истину.

Останимо загледани у ту Истину, понизно и усрдно замолимо Светога Духа да нас уведе у личну спознају те тајне, која је Истина свих истина и наука свих наука.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, свештеници и левити упитали су Јована крститеља: "Ко си ти"?

То исто питање упућује се данас и нама: "Ко си ти?" Јеси ли и ти она (онај) – попут св.

Јована – која (који) наговешта долазак Господњи, долазак оног који долази? Да ли смо ми, свако на свој начин, гласови који вичу: Поравнајте пут Господњи!? Не морамо бити пророци, свештеници или неки други службеници да бисмо били такви гласови. Свако ко је у себи искусио Христа Исуса, он постаје такав један глас, без обзира на животне околности и на животну ситуацију, без обзира на његову слабост, грешност и ограниченост.

Господ долази! Долази онај којем нисмо достојни одрешити ремење на обући, долази у свом рођењу врло скоро: припремимо се, отворимо своја срца, разведримо се. Будимо гласови који вичу у пустињи наших градова, наших села: о љубави Божијој и милосрђу без премца...

10.12.2017., број 103 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

по свом путовању од радног па до гробног места, људи се не разликују. Свако јутро или поподне, или по ноћи, људи журе на радно место. Успут неко некога и поздрави али углавном не. Док ходају у глави им се врте разне мисли, обавезе, планови, жеље и прохтеви, потребе: вода, струја, кредит, болести, журба на састанак, журба на слободно паркирно место, журба за хватање лифта, трчање за аутобусом, журба за ко зна већ чиме, битно да је журба која је прешла већ у неуразу... На састанцима стресови, међусобна понижавања, омаловажавања, поништавања – сукоби мишљења и судари ега од којих је сваки заправо јадан. И сав тај и томе сличан луди метеж траје док не стане - смрћу.

Из целог тог метежа могуће је извући се бар за удисај свежег ваздуха како бисмо наставили даље: довољно је погледати у ноћно небо, тај тајанствени свет звезда који нам говори о нечем много дубљем од наше људске журбе и површности. Поглед у ноћно небо, особито ако је ведро, упућује нас на размишљање о звезди која је обасјавала место рођења Смисла, оног Смисла који је насупрот нашег људског

бесмисла на линији од радног места до гробног места. Поглед на ноћно небо нека нас благослови Божијим Смислом који је радикално остварен утеловљењем Сина Божијег.

Ово време је време у којем треба да се "ископчамо" из ове светске "психијатрије" и усмеримо се према оном вечном миру Божијем који надилази сваки разум (уп. Фил 4,7). Ако смо још способни за то да се смиримо, учинимо то. Ако нисмо способни, замолимо Господа да нас смири и усмери према догађају који се приближава, према рођењу нествореног Сина Божијег.

На то нека нас, драга браћо и сестре, усмери: на дубоки мир и смисао који у Богу долази на овај свет – ми нисмо сами, са нама је сам Господ.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, сви хришћани су позвани да наставе мисију Св. Јована Крститеља, свако на свој начин и у свом времену. Проповедати крст обраћења на отпуштење грехова задатак је свих нас, без обзира којој хришћанској деноминацији припадали. Иако смо крштени, остаје нам даље проповедање и залагање за обраћење на отпуштење грехова.

Јован долази из смиренних крајева где не станује журба, храни се ониме што у таквим крајевима налази. Из тога уочавамо симболику доласка пророка Божијег из простора мира и сабраности; тиме нас Јован упућује на Божији мир и Божију сабраност, на шта смо као слике Божије и ми позвани, јер то је наша изворна природа.

Радимо, будимо вредни, залажимо се, али пронађимо места за смиреност и освешћивање властитог живота: господаримо ми нашим животом а не догађаји и околности. Све је то могуће уз помоћ Божију. Освестимо себи долазак Божији који се ближи рођењем Исусовим, пронађимо време у дану када ћемо захвалити на том величанственом догађају Господу.

Замолимо Бога да нам помогне да схватимо и с дубоким поштовањем разматрамо тајне које нам је даровао, а које нам надлазе у наредном пребогатом литургијском времену.

26.11.2017., број 102 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

никада не смемо сметнути с ума како на целокупно наше живљење, поред наших личних грешака и погрешних просудби, делује духовни свет злоће, силе о којима говори не само Свето писмо већ и целокупна историја човечанства. Те силе нас, уколико нисмо будни, могу оптеретити, у неким случајевима чак и радикално: "Отрезните се! Бдијте! Противник ваш, ђаво, као ричући лав обилази тражећи кога да прождре" (1 Пт 5, 8).

Стога је Црква међу сакраменталима, послушна Господњој молитви, већ од давнине милосрдно провидела да се побожним молбама од Бога тражи ослобођење верника од свих погибијељи, а особито од заседа ђавола. На особит начин у Цркви делују егзорцисти који, наслеђујући Христову љубав, оздрављају опседнуте од Злога, наређујући у име Божије злодусима да одступе те више ни на који начин не штете људским бићима. Током целокупне историје спасења сусрећемо анђелска бића, од којих неки служе божанском науку те Цркви непрестано доносе тајанствену и снажну помоћ. Ипак, неки од њих су пали, стога их називамо сатанским – супротстављени Богу и његовој спасењској вољи и делу у Христу оствареном, те покушавају и даље човека придружити својој побуни против Бога.

У Светим писмима ђаво и злодуси називају се различитим именима, међу којима нека на неки начин означавају њихову нарав и деловање. Управо он, ђаво, који се зове Сотона, стара змија и змај (уп. Отк 12, 8 - 9), заводи сав свет и ратује с онима који чувају Божије заповести и држе Исусово сведочанство (уп. Отк 12, 9. 17). Назива се противником људи (уп. 1 Пт 5, 8) и човекоубицом од почетка (уп. Ив 8, 44) јер је по греху учинио човека подложним смрти. Због тога што својим заседама изазива

човека на непослух према Богу, тај Зли се назива Напасником (уп. Мт 4, 3 и 26, 36 - 44), лажљивцем и оцем лажи (уп. Јв 8, 44), који делује лукаво и преварно, како сведочи завођење прародитеља (уп. Пост 3, 4. 13), затим напастовање Исуса да се одврати од послања које је примио од Оца (уп. Мт 4, 1 - 11; Мк 1, 13; Лк 4, 1 - 13) и напослетку његово прерушавање у анђела светлости (уп. 2 Кор 11, 14). Зове се и кнезом овога света (уп. Јв 12, 31; 14, 30), онога наиме света који је сав у Зломе (уп. 1 Ив 5, 19) и праве Светлости не упозна (уп. Јв 1, 9 - 10). Његова се моћ означава као моћ таме (уп. Лк 22, 53; Кол 1, 13) јер мрзи Светлост, која је Христос, и вуче људе у своје тмине. А они злодуси који заједно са ђаволом нису поштовали Божије врховништво (уп. Јд 6) одбачени су (уп. 2 Пт 2, 4) и сачињавају духовни свет злоће (уп. Еф 6, 12). Створени су као духови али су сагрешили, стога се зову анђелима Сатане (уп. Мт 25, 41; 2 Кор 12, 7; Отк 12, 7. 9), што може такође значити да им је поверено неко послање од њиховог злог поглавице.

Дела свих тих нечистих, неваљаних, заводничких духова (уп. Мт 10, 1; Мк 5, 8; Лк 6, 18; 11, 26; ДаП 8, 7; 1 Тим 4, 1; Отк 18, 2) уништила је победа Сина Божијег (уп. 1 Јв 3, 8). Иако сву људску историју прожима тешка борба против моћи мрака која ће трајати до последњег дана, Христос нас је по својој тајни муке и васкрснућа истргнуо из ропства ђавола и греха, уништавајући деловање ђавола и злодуха од заразе зла.

А када разорно и непријатељско деловање ђавола и злодуха сналази особе, ствари, места и на различите начине се појављује, Црква је, увек свесна да су "дани зли" (Еф 5,16), молила и моли да се људи ослободе од заседа ђавола.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, сваком од нас Бог је дао неке дарове (таленте). Створитељ очекује од нас да те дарове умножимо за чињење добра на овом свету: да остваримо напредак на различитим подручјима. Такво деловање многих људи, у синергији, чини добробит свима и очитује напредак света на добробит свих.

Одрећи се својих дарова, не користити их (закопати таленте као оно што нам је Бог

дао – даровао) значи не уродити плодом, значи осушити се као грана која више нема смисла, значи наругати се Створитељу а још више себи. Водећи рачуна да на пасивност наших дарова утичу многоструки узроци, при чему не смемо никада занемарити деловање духовног света злоће, којег смо спомињали на почетку овог листића, треба да се отргнемо и будемо оно за шта нас је Бог створио: права слика Божија са специфичношћу наших дарова, на добробит свих.

У сваком од нас очитује се Бог по својој посебности. Насупрот силама ентропије, упримо труда и воље у побожанствљење овога света, да тамо где смо ми буде и очитовање Божије љубави, изградње, праведности и мира; да будемо живи израз Божије невидљивости – Његовог милосрђа и љубави.

12.11.2017., број 101 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

постоје неки вођствени људи у већинској цркви ове напаћене земље који нису задовољни нашим писањем и нашим ставовима. Они не желе да их спомињемо и да о њима пишемо, мада они могу спомињати све и о свакоме писати. Свака па и најмања (увек конструктивна а никад деструктивна) критика њима смета.

Они не желе размислити о оправданости тих писања и тих критика, већ желе да се о њима не пише. Какве ли се дивне жеље њихових умова спуштају у нашу стварност! А ми бисмо морали на то држати уста затворена.

Међутим, наш Господ рече: "Ако сам криво рекао, докажи да је криво! Ако ли право, зашто ме удараш?" (Јв 18, 23). Природно је, драга браћо и сестре, да човек држи руку подигнуту изнад главе кад га неко по њој удара.

Недељно размишљање

Ко је мудар а ко луд? Никада не заборавимо на ону Павлову: "Него луде света изабра Бог да посрами мудре, и слабе света изабра Бог да посрами јаке; и неплемените света и презрене изабра Бог, и оно што није, да уништи оно што јесте..." (1 Кор 1, 27-28).

Много пута у животу се изненадимо када схватимо да су неке ствари као наглавачке постављене, изокренуте наопачке. За неке за које смо сматрали да су "велики" схватисмо да су као људи промашили, да су карикатуре. За друге за које смо сматрали да су "мали" видесмо да су горостаси, да су оно што и ми требамо бити.

Истина и предање Богу довешће нас до оног уља о којем пише Матеј: напунићемо посуде уљем и оно неће нестати до доласка Господњег, био тај долазак наш одлазак к Њему или Његов долазак к нама (παρουσία).

То је иснита коју треба сведочити – то је пут, њиме кренимо: "Зајаши и крени за истину, за верност и правду, запни лук и десницу своју прослави!" (Пс 45, 5).

05.11.2017., број 100 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

када сагледамо параметре људског деловања у свету, објективно је уочљиво да је човек отуђени израз Бога. Налазимо се у туђини све док смо у овом свету, јер је овај свет – иако је Божија креација – ипак насељен палим бићима. Људска душа, огрнута телом, напустиће тело и преселити се у свој коначни дом на небесима, у Богу.

На свом пропутовању кроз физичко постојање, душа - већ од времена док је била у утроби своје физичке мајке па све док не напусти свој физички омотач (тело) – налази се у туђини. Није то без свог дубоког смисла. Само у тој туђини она (душа) може тражити Бога и постајати свесна своје повезаности са Њим, изван кога је све сама патња, бол и лутање. Физичке очи кроз које душа посматра овај свет ограничавају нас до мере да смо готово слепи. Човек види само мали део спектра

чак и у физичкој стварности, док духовну тим инструментом вида ни не захвата.

Будимо увек свесни своје најдубље повезаности са Богом – трајно. У тој повезаности остаће нам јасан обрис пута којим се враћамо Богу, без обзира којим путем кроз живот смо кренули. Када знамо пут повратка већ је лакше. Једног ћемо дана, кад већ будемо тамо – с друге стране постојања у милости Господњој – схватити сву потребу нелагоде и тежине коју смо пролазили овде на замљи. Још не можемо сасвим обухватити чему све наше боли, сваког човека понаособ.

Овај свет, отуђен од Бога, као место тешкоћа, бола и патњи, ратова и страдања, погрома и прогона, болести и сиромаштва, јасно показује да овде не столује Бог и да га не треба овде тражити – ово је место владања кнеза овога света, како Господ назива Ђавола. Ту, код поземљара, на цени је пожуда тела и охолост живота. Радосни смо и захваљујемо Богу што је Реч телом постала и показала нам излаз - Пут, Истину и Живот.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, морамо трајно остајати будни и трезвени у погледу нашег живота и понашања. То не значи бити у неком болесном грчу скрупеле, али значи бити одмерен и у сваком тренутку свестан властитог живота и нагнућа која нас усмерују ка странпутици. Та и таква нагнућа превагнула су код оних које Исус описује, а идентичне симптоме уочавамо и данас у наша времена.

Сви морамо трајно бити опрезни да се и ми не нађемо у тим габаритима те да, показујући прстом на друге, заправо говоримо о самима себи. Када схватимо да све што у животу имамо јесте привремено и пролазно, да има рок трајања, онда ћемо лакше у тој светој духовној понизности бити способни – увек уз помоћ милости – кориговати како властиту надутост тако и недоличност браће и сестара.

Не журимо за славом него схватимо да је сва наша слава у Богу. Наше путовање према Богу и наше коначно сједињење са Њим у вечности – то је наша слава и наш понос. Највише се приближавамо Богу и постајемо боголики управо онда када смо

послужитељи, слуге свима. Нека нас Господ учврсти у понизности и учини способнима бити послужитељима његових створења!

29.10.2017., број 99 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

једна од највећих радости коју бискуп као духовни отац доживљава јесте када рукополаже нове раднике за Њиву Божију која је Црква Исуса Христа. Ређење нових клерика за Цркву темељ је и гарант раста и напретка, наставак живота који јој даје Свети Дух. Без тих посвећених радника све је безнадежно и губи смисао и сврху. Црква која нема нових кандидата и нових клерика, осуђена је на пропаст зато што у њој нема Светога Духа.

Стога је велика наша радост да је у петак, 27. 10. 2017. године, наша Ортодоксна старокатоличка провинција св. Кристофора добила два ђакона и једног новог свештеника за Србију, те уједно и једног каноника (ставрофора). Милост је Божија одговорила на њихове молитве као и на наше молитве за добро Цркве. Наиме, надбискуп монс. др Леонардо Бег у хришћанском центру Доброг Пастира у Осијеку, за ђакона је заредио Александра Губаша а за презвитера Илију Суботића, док је презвитер Боривој Суботић примио каноникат. Такође, Стефан Јовановић инкардиниран је као ђакон. Чину ређења присуствовао је и изабрани помоћни бискуп за Словенију монс. др Ивица Криж.

Велика је наша радост у Господу и срце нам је испуњено. Пропоручујемо их, драга браћо и сестре, вама у молитву, да их се споменете пред Господом који нека их јача и благосиља како би њихов труд у Цркви Божијој био плодносан, на обраћење грешника и спасење душа.

Сећамо се уједно, с болом у срцу, нашег преминулог брата у Христу Исусу, архимандрита Илариона, генералног викара Србије, кога је Господ позвао к себи. С осећајем захвалности и поштовања изражавамо своју радост што је био радник у

Светој Цркви, развијао је и улагао у њен раст и развој. Молимо Господа да га прими међу изабране своје.

Недељно размишљање

О двема заповестима љубави, о којима виси сав Закон и Пророци, многи данас падају на испиту, и не само данас. Љубав према Господу и љубав према ближњем темељ су свега. Радикалан недостатак љубави према ближњем указује на радикалан недостатак љубави према Богу.

Живимо у временима грамзивости и недостатка љубави, у временима редукције хуманости у којима огроман део дедова и бака, старих и младих копа по контејнерима а преостали стрепе за своју сутрашњицу: обесправљено радништво, социјални случајеви, бескућништво и деложације, потпуно је девастирано и понижено достојанство човека као особе. Свакога од нас то треба дирнути и подстакнути на делотворно побољшање стања ствари.

Диадох Фотиценски ће рећи да душа која љуби Бога и ближњег заправо не живи земаљским животом те, иако је још у телу, далеко је од овога света, јер је по љубави таква душа већ на неки начин код Бога. У њеном срцу гори пламена ватра љубави. Огњена чежња повезује је са Богом. Из љубави према Богу за себе готово ништа не мари.

Молимо Господа да разбукта нашу љубав како бисмо били савршени попут Оца нашег Небеског, како бисмо већ сада на земљи као земаљска – путујућа Црква – били предукус и предслика оне прослављене Небеске Цркве!

22.10.2017., број 98 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

"Бог ме поставио на такав положај с кога ми није допуштено побећи", стоји у Посланици Диогнету. Шта то значи и какве су импликације тога, најбоље се очитује у нашем хришћанском животу. Ми треба да говоримо о Богу и Старој Цркви онако како нас учи Писмо и Традиција, односно Објава и неговање те објаве (Традиција) у Цркви Старо-саборној тј. Старој-католичкој, која стоји у заједништву Светског сабора народних (старо)католичких цркава.

Сведочити за Бога и Цркву значи сведочити за Истину кроз проповедање, учење, писање, кроз разне интервјуе и на остале начине, и све то независно од нашег броја и величине. Наилазимо на свакакве недаће о чему сведоче разна "саопштења" и "црквени листићи".

Међутим, то нас не оптерећује него нам даје додатну снагу: "Зато уживам у слабостима, увредама, потешкоћама, прогонствима, тескобама поради Христа. Јер кад сам слаб, онда сам јак" (2 Кор 12,10). Говорити за изворну Истину наша је дужност и наше послање. То је спасоносно и благословено послање, послање унутрашњег спокоја и мира за Цркву.

Поправљати Цркву, попут св. Фрање, то је наша мисија. У тој мисији добро су дошла браћа свих хришћанских деноминација која препознају и желе следити ту обнову. Стога су наша врата отворена за сву браћу. Не заборавимо колико је хришћанство имало мука док није било признато у Римском царству (Милански едикт 313.).

Такав је и пут обнове Цркве тј. поправљања цркве - трновит (св. Фрања). У тој светој упорности, с поуздањем у Бога и уз помоћ Светога Духа, прионимо светом делу.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре,

Немогуће је да у животу не налетимо на зле људе у разним униформама или без њих: необраћене а склоне "обраћати". Они налазе сврху свог постојања и опстајања у испитивању других и мерењу других, не испитујући и не мерећи сами себе. Док

говоре о другима губе властиту личност. Стога и осећају у себи дубоки немир и несигурност, без обзира на спољашњи сјај.

Најгора жабокречина у којој се људско биће може наћи није спољашња немаштина, него жабокречина властитог срца: мочвара издане Истине, муљ изгубљеног смисла често у институцији која стално мантра о смислу. Сваки је бесмисао заправо пакао. Закорачити на пут бесмисла значи постати контрапродуктиван за оно што прокламираш и о чему говориш. Такви, као и у Исусово време, и данас траже да "ухвате у речи".

Пропало је јеврејско свештенство, нестане га! Оде храм посвећен Јахви, сруши се и нема га више. Без обзира на сав новац и моћ коју су имали у друштву: десница их Јахвина удари.

Да, и ми смо могли бити у лепим институцијама и уређеним зградама, могли смо и ми с висока натуцати о овом и оном, само је требало ћутати о Истини, о суштини и смислу, о удаљености од истине Писма и Традиције, никако не спомињати изворе. Али цена беше превисока: кад нема смисла тада је и живот у бесцењу. А живот, такав какав јесте, врло брзо пролази и ближи се свом престанку. Стога нема, нити је имало смисла привременост земаљског живота претпоставити вечности. Многи то схватају али им фали храбрости да то и спроведу – или им заправо недостаје вере?

15.10.2017., број 97 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

заиста је чудно и несхватљиво наметање "црквену дисциплину" целибата свим клиричким кандидатима, позивајући се на "традицију цркве", и то исту онакву традицију која показује сасвим другачије чињенице, почевши наравно од апостола Христових од којих је једанаесторо њих било ожењено (св. Јован био је тада премлад за женидбу).

Ауторитет св. Писма треба нам свима бити на првом месту. Чињеница је да Христос није ишао у неки ондашњи "манастир" (нпр. Кумранску заједницу која је тада живела слично монасима у целибату) како би изабрао себи апостоле. Не! Он је изабрао за своје апостоле управо супротно од тога – ожењене људе.

И касније, о ожењеним папама, патријарсима, надбискупима и бискупима брује читави векови Цркве.

Оне цркве у којима је рукоположење ожењеног свештеника за бискупа "неканонска", "неправоверна", или чак 'јеретичка", управо су радикално супротстављене и св. Писму и Традицији, те су такве цркве заправо јеретичке. Погледајмо само неке од примера ожењених бискупа кроз историју:

ОЖЕЊЕНИ БИСКУПИ ТРЕЋЕГ ВЕКА:

нпр: +ЦЕРЕМАН, бискуп Нилополиса, +ДЕМЕТРИАН, бискуп Антиохије, +ДЕМЕТРИУС, патријарх Александрије, +ИРЕНЕЈ, бискуп Сирмијума, +МАРТИАЛ, бискуп Мериде...

ОЖЕЊЕНИ БИСКУПИ ЧЕТВРТОГ ВЕКА:

нпр: +АЈАХ, бискуп Ботолуза у Сирији, +АНАСТАСИУС I, Римски папа и отац папе Инокентија I, +АНТОНИУС, бискуп Ефеса, +АНТОНИУС, бискуп Римског дистрикта, +АРТЕМИУС, бискуп Аувергне, +АСРУГ, бискуп Пакраванта у Јерменији, +ЦАРТЕРИУС, бискуп у Шпанији, +ЕУЛАЛИУС, бискуп Цезареје у Кападокији, +СВ.ГРЕГОР, бискуп Нуса, +ГРЕГОР старији, бискуп Назианзеа, +ГРЕГОР просветитељ, први Јерменски Католикос, +ХИЛАРИ, бискуп Поитиерса у Француској, +КХАТ, бискуп Пакраванта у Јерменији, +ЛЕО, бискуп у Италији, +ЛЕОНИТУС, бискуп Триполија, +МАРЦЕЛУС, бискуп Апамеае у Сирији, +МЕМОРИУС, бискуп у јужној Италији, +НЕРСЕС велики, Јерменски Католикос, +ПАЦИАН, бискуп Барселоне у Шпанији, +ПЕЛАГИУС, бискуп Лаодикије, +ПХИЛЕАС, бискуп Тумиуса у Египту, +ФИЛОГОНИУС, бискуп Антиохије, +РЕТИЦИУС, бискуп Аутуна, +СЕВЕРУС, надбискуп Равене, +СПИРИДОН, бискуп Тримитхуса на Кипру, +СИМПОСИУС, бискуп Асторга у Шпанији, +УРБИКУС, бискуп Клермонта, +ВЕРТАНЕС, Јерменски Католикос, +ВИЦТОР, бискуп Вересиума у Нунидији,, +ИУСИК, Јерменски Католикос...

ОЖЕЊЕНИ БИСКУПИ ПЕТОГ ВЕКА:

нпр: +АМАТОР, бискуп Аухере, +АПОЛИНАРИС, бискуп Клермонтски, +АВИТИУС, бискуп Плаисанце, +БОНОСУС, бискуп Нарбоне, +ЦЕЛИДОНИУС, бискуп Басанкона, +ДИОГЕНЕС, бискуп Антиохије, +ДОМИНУС, бискуп Цезареје, +ЕУКХЕРУС, бискуп Лиона, +ЕВЛОГИУС, бискуп Бургеса, +ЕУТОПУС, бискуп Оранже-а, +ФЕЛИХ III, Римски папа, +ГЕРМАНУС, бискуп Аухере, +ГЕРМАНУС, афрички бискуп, +ХЕСИЦИУС, бискуп Беча, +ИРЕНАЕУС, бискуп Туре, +ЈУЛИАН, бискуп Ецланум-а, +ЛУПУС, бискуп Троуеса, +НАМАТИУС, бискуп Аувергне, +ПАЛАДИУС, бискуп Бургеса, +ПАНЦРАТИУС, бискуп Умбриа, +ПАУЛИНУС, бискуп Ноле, +ПРИНЦИПЕ, бискуп Соисонс-а, +РУРИЦИЈУС, бискуп Лимогеса, +ИСАК велики, Јерменски Католикос, +СИМПЛИЦИУС, бискуп Бургеса, +СИНЕСИУС од Кирене, бискуп Птолемаиса, +ВОЛУСИАН, бискуп Тоурса...

ОЖЕЊЕНИ БИСКУПИ ШЕСТОГ ВЕКА:

нпр: +АПОЛИОНАРИС, бискуп Аувергене, +АРТЕМИЈЕ, бискуп Сенса, +АСТИДИЈУС, бискуп Лимогеа, +АУТИУС, бискуп Беча, +БАДЕГИСИЛ, бискуп ЛеМанса, +БАУДИН, бискуп Тоурса, +БЛАНДУС, бискуп Ортона, +ЦАСИУС, бискуп Нарније у Персији, +ДЕСИДЕРАТУС, бискуп Вердуна, +ЕНОДИУС, бискуп Павица, +ЕУФОРНИУС, бискуп Тоурс-а, +ЕУСАНИУС, бискуп Агригентиа на Сицилији, +ФИРМИНУС, бискуп Вивенса, +ФРАНЦИЛОН, бискуп Тоурса, +ГАЛОМАГУУС, бискуп Троуеса, +ГЕНЕБАУД, бискуп Лаона, +ГРЕГОРИ, бискуп Лангрес-а, +ГРЕГОРИ, бискуп у Шпанији, +ХОРМИСДАС, папа Римски, +ЛЕОНТИУС, бискуп Бордоа, +ЛУЦИЛУС, бискуп Малте, +МОКЛОУ, бискуп Ванеса, +НАМАЦИЈЕ, бискуп Беча, +НОНИЦИУС, бискуп Нантеса, +ПАНТОГАТЕ, бискуп Беча, +ПАСИУС, бискуп Фермоа, +ПАУЛ, бискуп Троис Шатоа, +ПРИСКУС, бискуп Луона, +САЛВИУС, бискуп Албија, +ВИКТОР, бискуп Ренеса...

.....

Не може бити промене у Светом веровању тј. било какве промене насупрот сведочанстава св. Писма не могу бити исправне, таман их донео и Сабор. Ожењени клир и епископат, по јасном сведочанству непорецивих најважнијих извора, избор је Исуса Христа. Они који то одбацују створили су себи "нову веру", другачију веру,

другачију религију – ону која се не базира на Христу Исусу него на људским измишљотинама.

Истинска Стара вера цркве, базирана на истини св. Писма и Традиције (како смо видели на примерима ожењених бискупа), ожењене ђаконе, свештенике и бискупе посматра као израз аутентичне црквене праксе, дајући такође подршку и онима који желе живети монашким целебатарним животом. Стара црква такође препознаје поделу ђаконата женама, али не као прелаз према свештенству, него као стални ред ђаконисе установљен за жене које помажу у цркви, око сиротиње и осталих потреба цркве, како нам то недвосмислено спомиње св. Писмо.

Истинску Стару Цркву Христову чини:

- потпуно прихватање сведочанства св. Писма и јасне Традиције Цркве;
- непромењени Символ вере (цариградско-никејско веровање);
- првих седам екуменских концила нераздељене Цркве првог миленијума;
- исправна апостолска сукцесија;
- ређење ожењених мушкараца за презвитере и бискупе (на супрот римокатоличкој пракси која то онемогућава и православној која то онемогућава за епископске хиротоније);
- права присутност Христа у Пресветој Евхаристији;
- неприхватљивост благосиљања истополних парова (на супрот Утрехтској унији и њој сличним заједницама);
- неприхватљивост подељивања презвитерата и епископата женама;
- неприхватљивост клеронационализма (на супрот оних који идентифицикују верску деноминацију с народом и темељем државе);
- неприхватљивост клерикализма (на супрот оних који су теологију претворили у клерологију).

Недељно размишљање

Христос Господ очигледно се у својој објави фокусирао особито на свештеничке

поглаваре и старешине народне. На представнике институција, односно на "со која је обљутавила". Они – свештенички главари и старешине народне – изгубили су смисао и сврху свога постојања у друштву: са затвореним очима и ушима духа, нису били способни примити и прихватити Реч Божију, ону исту, на коју су се позивали и у име које су судили, а позивају се и данас, те суде и данас.

Бог им је постао средство одржавања њихових положаја и угледа, а суштински чинили су и чине ствари супротне вољи Божијој и људе погрешно уче. Као последица свега тога, нису били способни препознати у Исусу из Назарета Месију који је дошао! То је био разлог зашто их Исус стално спомиње и опомиње. Повуцимо паралелу с нашим временима.

Погледајмо св. Писмо и Традицију коју смо наводили на почетку овог листића, а која се у овом случају тиче ожењених бискупа итд. Не односи ли се стога Христова објава и на данашње "главаре свештеничке и старешине народне?" Надавно да се односи, јер су се радикално удаљили од свега онога што је Он говорио и што је Стара Црква чувала, те чува и даље.

Поред јасног сведочанства св. Писма и Традиције, истрајати на погрешним основама значи окорети у греху: "Када краљ уђе погледати госте, спази онде човека који не беше одевен у свадбено рухо. Каже му: 'Пријатељу, како си овамо ушао без свадбенога руха?' А он занеми. Тада краљ рече послужитељима: 'Свежите му руке и ноге и баците га напоље у таму, онде ће бити плач и шкргут зуба.' Заиста, много је званих, али мало је изабраних" (Мт 22, 11-14).

08.10.2017., број 96 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

увек је потребно давати понизно поштовање свим узвишеним светитељима Божијим. Они могу испунити жеље свих живих бића и пуни су самилости према палим душама. Чак и онима који су рођени у најдубљој тами незнања, милост

Божија долази посредством светитеља - тих особитих духовних учитеља који нам отварају очи буктињом знања. Стога им одајемо наше понизно поштовање. Они нас упућују према Богу, који је пријатељ несрећних и извор створеног света.

Они су контемплативно-медитативном интроспективном молитвом овладавали умом и чулима те се усредсредили на Светога Духа који је присутан у срцу сваког човека. Тај процес достигао је врхунац у њиховој унутрашњој илуминацији као јасној повезаности са Свевишњим, резултат чега је њихова потпуна свесност Свевишњега.

Тада су били у могућности да сасвим схвате, као они који су се пробудили у будном стању, да је Бог Врховна Истина, врховни узрок и одржаватељ свега, и материјалног и духовног. Напредне душе предају му се с љубављу, док безбожне душе усмеравају своју пажњу на друге предмете обожавања.

Недељно размишљање

Господ својом мудрошћу често указује на бахатост и унутрашњу необраћеност поглавара свештеничких и главешина народних. Притом, ти поглавари и главешине сами себе осуђују јасно одговоривши на Исусов упит. Исус их упућује у центар њиховог злочина, злочина њихових очева кроз историју; оних који су убијали и прогонили светитеље Божије – пророке, посланике.

Никада не заборавимо, да промашити у оном главном значи промашити у свему. Не вреди човеку успех у свету и животу ако је промашио Бога. Не допустимо, драга браћо и сестре, да нам се то догоди. Прихватимо упутства и сугестије у Богу утемељених светих људи, прихватимо сведочанства Христа Господа, не оглушимо се на надахнућа Светога Духа.

Тада ћемо и ми бити способни да схватимо да ли смо кренули погрешним путем, те се вратити на пут Божији. То је онај пут који слави Бога и помаже његовим створењима да приђу ближе Богу. Наша је дужност да будемо апостоли који ће свако створење враћати назад: вратити их кући – Богу.

Драга браћо и сестре,

када сагледавамо живот, стварност око себе, пречесто то чинимо офрље, по аутоматизму. Човек је научен да устане, крене у своје дневне обавезе, увече да иде да спава. И тако се ређају дани, месеци и године, деценије и један читав људски живот. Ретко ко застане да би у чуђењу, попут посматрача, посматрао властити живот и догађаје у њему. Да би сагледавао ту мистерију која се пре свега тиче њега самога, као створења датог у постојање и позваног у живот, те у даљњој линији и свих осталих органских и неорганских створења око њега.

Треба да застанемо у дану, то је смисао духовног живота; ући у струју Светога Духа чији глас титра кроз све створено. Осетити космос и кроз космос вечност, а у вечности једно "Биће" које то и није јер је Створитељ свих бића, који је нешто радикално другачије и веће од бића, те који је у исто време опет барем биће, јер је креатор свих бића. Који је чиста љубав и милосрђе, с вечно испруженом руком према нама.

Тешко је људима који не осећају Његове титраје кроз дан, Његову близину и љубав, Његову заштиту и дубоку поруку да ће све бити у реду са нама, с нашим животима, да ће Он све на крају извести на добро.

Снага свих тих дубоких осећања сасвим се приказује истинитом у Христу Исусу, Емануелу, Богу са нама, нашем брату и Господину, којег следимо из дана у дан, како знамо и умемо. Предајмо му и овај дан, и ову недељу, месец, годину и живот.

Предајмо му вечност. Само тако задобићемо себе и бити оно што у суштини јесмо: слика Божија – одсјај славе Очеве – по Христу, са Христом и у Христу.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, сви који раде за Царство Божије добиће исту плату, а то је улаз у Царство. Они који су од почетка живота увек радили и трудили се приближити Господа људима, једнако као и они који су се обратили у поодмаклој доби, те исто почели Господа приближавати људима – и једни и други добиће једнаку плату, а то је улаз у Царство Очево. Није ли то заправо најлепша плата коју свако може добити? Има ли места било каквој љубомори зато што и твој брат иде у место светлости и љубави?

Нама је да радимо за спасење свих људи, како би што већи број ушао у Царство Очево. Сваки обраћеник у нама буди истинску радост: истински приврженик Господа Бога доживљава радост за сваку обраћену душу, и жали за сваком необраћеном.

Дај, Господе, да се окорела душа обрати барем пред саму смрт, те уђе у Царство Твоје – тиме је наша радост узвеличана, јер воља је Очева да сви дођу к Њему, да се врате кући, Богу!

Нама предстоји да вршимо вољу Оца нашега, по узору на јединог нам Христа Исуса. У тој намери и ставу, нека нас подржи Свети Дух, и ојача да схватимо дубину и висину заузетости за рад у Њиви Божијој која је Црква Христа Исуса.

17.09.2017., број 94 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре, малобројни су црквени службеници који служе уистину из вере и предања. Поражавајућа је чињеница, видљива особито у бројчано већинском црквама, колики број црквених службеника уопште не мари и не верује у оно што се подучава, проповеда, препоручује.

Незаинтересованост, бездушност, недостатак иницијативе, надутост итд. израз су или непостојања или губитка темељне опције (*optio fundamentalis*) вере у Христа и Цркву. Активирати се у цркви само због новца (плата) јасно показује "службеника" без вере, односно, интересну странку. Такви су већ по себи неподобни за службу у

Цркви.

Со земље, без обзира на малобројност, карактерише свештенство уистину предано служби кроз веру. Али не веру као слепо предање неком назови ауторитету – то би било глупо, него веру као искуство Бога: Бога осећати у души, у срцу, Богом бити захваћен и испуњен – то је вера на којој Христос гради Цркву своју. Такву веру врата паклена не могу надвладати.

А веру оних "службеника" који "верују" због плате и користи, одавно је надвладао пакао. Христос ће подићи цркву од дна, и поставити је на ноге, код оних који су проточни за Светога Духа, који Светога Духа не заустављају својим егом, "дубоким мислима" и сличним егоцентричним наклапањима.

Религијска институција, без обзира на бројчаност маса, може бити као кула од карата и срушити се сама од себе јер нема темеља (нема вере). Уосталом кроз историју су се срушили многи верско-политички системи.

Не заборавимо да је Бог 70-е године по Христу срушио и "свој" Храм у Јерусалиму који се клео на Бога и веру, управо зато јер у њему више није било ни Бога ни вере.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, процес људског обраћења педагошки је процес: "Погреси ли твој брат, иди и укори га насамо." Неки људи кроз тај процес пролазе брже, други спорије. Многи ће у животу направити пуно грешака али се ипак неће обратити јер не разумеју свој положај у космосу, не схватају суштину, смисао и сврху живота на земљи: недостаје им увид у темељ, а то је повратак Богу.

Сви чинимо понеке грешке, али битно је да не чинимо крупне грешке, односно, да их не понављамо. У овом контексту врло је битна савест, односно испит савести.

Испит савести догађа се кроз дан спонтано, уколико је човек повезан са Богом кроз молитву. Немогуће је да се човек моли а да не дође до испита савести. Ако се то

спонтано испитивање савести не догоди у истом дану, оно ће се засигурно родити у наредним данима. Наиме, повезаност са Богом узрокује присутност Светога Духа у човеку: Бог куца на врата људског срца. Црква, као заједница верника помаже нам у том педагошком процесу унутрашњег одрастања а које се темељи на савести (унутрашњем сведоку).

Наша савест мора увек бити калибрисана Светим Духом – тек тада је то исправна савест. Неке савести су болесне, искривљене, скрупулозне, девијантне... то су оне савести које имају криву слику Бога, а то значи да уопште нису повезане са Богом, иако су оне уверене да јесу, као што су многи психички болесници уверени да су здрави. Само она савест која почива у озрачју Божије присутности, чиста је и здрава те служи својој сврси: расту човека у Богу – повратку Богу.

03.09.2017., број 93 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Исус је унапред знао да ће се морати суочити с тајном зла. Много пута он се извукао из раља грешничких које су га већ хтеле и раније скратити за главу.

Дошао је, међутим, час када је знао да је потребно суочити се са злом лицем у лице. То суочење је било духовних размера, обичном оку невидљиво. Одиграо се коначни бој између Бога и ђавола, бој видљив само анђеоским световима. У том боју је Бог био слаб а ђаво јак, Бог је био сведен на људскост у човеку Исусу, а ђаво је био у моћи и сили у злу целокупног контекста.

Све се сводило на изазивање самог Бога, на покушај да се Бог наљути, да реагује: да поруши, да побије тлачитеље, да уведе силом своју божанску правду. Тиме би сав говор о Божијем милосрђу и праштању био потучен и ђаво би, на неки начин, однео победу: зло би победило. Али Бог се показао ониме што суштински јесте: Бог је љубав.

Стога и рече на крају: Оче, опрости им јер не знају шта чине. На крсту се насупрот жељи ђавола одиграва мистерија Божијег милосрђа: пре своје смрти Исус опрашта људима, опрашта заробљенику на крсту... Тиме је Божије суочење у слабости, с мистеријем зла у јакости на земљи, однело победу – љубав и милосрђе су победили.

Дата је нова шанса људском роду у Христовој откупитељској жртви на Крсту. Треба да искористимо ту шансу, јер Божанско милосрђе има својих граница које сежу до наше индиферентности, наше незаинтересованости и наше незахвалности. Судбина је наша тада не више у Божанским него у нашим рукама, а ако је тако – не пише нам се добро.

Прихватимо и ценимо Божије милосрђе показано на крсту – тај невероватни и непоновљиви знак Божије љубави према човеку!

Недељно размишљање

Вера да је Исус Месија - Христос Син Божији – јесте стена на којој се гради Црква (Мт 16, 13-20); Христос гради Цркву своју на тој вери а не на некој особи - гради Цркву на самом себи (вери у њега – Исуса) а не на неком другом (Петру).

Сасвим је ван здраве памети да Христос гради Цркву на неком другом осим на себи самоме. Вера (свих апостола, а не само Петра) да Исус јесте Христос предуслов је раста Цркве.

Ту веру Исус је између осталог захтевао и за друге ствари, при излечењима итд, а да је то заиста тако, потврђује једна друга Христова прича која каже:

"Што ме зовете 'Господе, Господе!', а не чините шта заповедам? Ко год долази к мени те слуша моје речи и врши их, показаћу вам коме је сличан: сличан је човеку који гради кућу па искупа у дубину и ПОСТАВИ ТЕМЕЉ НА КАМЕН (СТЕНУ). А кад буде поплава, нахрупи бујица на ту кућу, али је не може уздрмати јер је добро саграђена. А који чује и не изврши, сличан је човеку који сагради кућу на тлу без

темеља; нахрупи на њу бујица и умах се сруши те буде од те куће развалина велика (Лк 6,46-49).

27.08.2017., број 92 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Други ватикански сабор, говорећи у догматској конституцији "Lumen Gentium" под бројем 6. о праликовима Цркве, добро наводи како је Црква Божија овчињак, којем су једина и нужна врата Христос (Јв 10,1-10). Она је и стадо, о којем је сам Бог унапред рекао да ће му бити пастир (упор. Ис 40, 11; Јез 34, 11 и др.) и чије овце, иако њима управљају људски пастири, непрекидно води и храни сам Христос, добри Пастир и Кнез пастира (уп. Јв 10, 11; 1 Петр 5, 4), који је свој живот дао за овце (Јв 10, 11-16). Црква је Божија њива (1 Кор 3, 9).

На тој њиви расте стара маслина, којој су свети корен били патријарси и у којој се догодило и догодиће се помирење Јевреја и погана (Рим 11, 13-26). Она је посађена од стране небеског Виноградара као одабрани виноград (Мт 21, 33-43 пар.; усп. Из 5 1 и д.). Права лоза је Христос, који даје живот и плодност младицама, тј. нама, који по Цркви остајемо у њему и без кога ништа не можемо чинити (Јв 15, 1-5). Чешће се Црква назива каменом и градњом Божијом (1 Кор 3, 9). Сам Господ је упоредио себе с каменом који су одбацили градитељи, али који је постао угаони камен (Мт 24, 42 пар.; усп. ДАп 4, 11; 1 Петр 2, 7; Пс 117, 22).

На овом темељу је од Апостола саграђена Црква (усп. 1 Кор 3, 11) и од њега прима чврстоћу и кохезију. То здање се назива разним називима: кућом Божијом (1 Тим 3, 14), у којој станује Божија породица, стан Божији у Духу (Еф 2, 19, 22), Божији шатор међу људима (Откр 21, 3), а особито свети храм, који свети Оци узвисују кад је приказан у светиштима од камена, и у литургији се с правом упоређује са светим Градом, с новим Јерусалимом.

Јер се на овој земљи у њу уграђујемо као живо камење (1 Петр 2, 5). Тај свети град

посматра Јован како при коначној обнови света силази с неба од Бога приправљен, као заручница која се уресила за свога мужа (Откр 21, 1 и сл.)...

Недељно размишљање

Читање Светог Јеванђеља по Матеју

У време оно: поче Исус казивати ученицима својим да њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадади од старешина и првосвештеника и књижевника, и убијен бити, и трећи дан да ће устати.

И узевши га Петар поче га одвраћати говорећи: Боже сачувај, Господе; то неће бити од тебе!

А он окренувши се рече Петру: Иди од мене сатано! Саблазан си ми, јер не мислиш што је Божије него што је људско.

Тада Исус рече ученицима својим: Ако хоће ко за мношћом ићи, нека се одрекне себе, и узме крст свој и за мношћом иде.

Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ако ко изгуби живот свој мене ради, наћи ће га.

Јер каква је корист човеку ако сав свет задобије, а души својој науди? Или какав ће откуп дати човек за душу своју? Јер ће доћи Син Човечији у слави Оца својега с анђелима својим, и тада ће узвратити свакоме по делима његовим.

Заиста вам кажем: Има неких међу овима што стоје овде који неће окусити смрт док не виде Сина Човечијега где долази у Царству своме."

Реч је Господња.

13.08.2017., број 91 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

човек је Храм Светога Духа – Храм Божији: "Не знате ли? Храм сте Божији и Дух

Божији пребива у вама (1 Кор 3 ,16). Али шта то заправо значи? То значи да управо човек који се налази у телу као утеловљена душа, кроз тело може ступити у контакт с Богом на сасвим савршен начин.

Интроспекција као унутрашња медитација-контемплација оно је о чему говоре многи хришћански светитељи, између осталих св. Аугустин: Бога ћеш пронаћи у себи – не изван себе. Управо то је на линији Светога писма: "Краљевство је Божије међу вама / унутра у вама" (Лк 17 21). Тело је, дакле, посебан и повлашћен медијум путем којег душа може доживети Бога и Бога гледати, управо зато јер је у средишту човека (Храма Божијег) језгро и светиште где је присутан сам Бог:

"У дубини савести човек открива закон који он сам себи не даје али којем се мора покоравати. Тај глас, што га увек позива да љуби добро а избегава зло, кад затреба, јасно одзвања у интимности нашег срца: чини ово, а избегавај оно. Човек, наиме, има у срцу закон што му га је Бог уписао. У покораванју том закону јесте човеково достојанство, и по том закону ће му се судити. Савест је најскровитије језгро и светиште човека где је он САМ СА БОГОМ, ЧИЈИ ГЛАС ОДЗВАЊА У ЊЕГОВОЈ УНУТРАШЊОСТИ. (Gaudium et spes, 16).

Улазак у унутрашње сфере свога бића и пријатељевање са Богом који одзвања у нашој унутрашњости, значи повратак Богу од којег је човек отпао. Интроспективна молитвена медитација-контемплација враћа човека самом себи, односно, враћа га Богу. На такву интроспекцију позива нас Милост, и таква интроспекција јесте Милост. Премноги светитељи хришћанства сведоче нам управо то. Изван себе сусрећемо дела Божија, у себи сусрећемо Бога лицем у лице.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, Христос Господ показује нам Краљевство Божије у сили и моћи такође преко својих чудеса, од којих је једно и ходање по мору. Знајући како је филозофско и етичко знање недовољно да пробуди човека из његовог болног сна одвојене егзистенције од Бога: "Пробуди се, ти што спаваш, устани од мртвих и засветлиће ти Христос" (Еф 3, 14) св. Матеј нам показује Христову повезаност са Богом – повезаност његове егзистенције са Свемогућим.

Кроз ту повезаност и по тој повезаности Христос је сасвим природно савладавао природне законе. Истинска дубока повезаност са Богом аутоматизмом доводи до господарења над својим телом чинећи га, по вољи, бескрајно лаким, односно онолико лаким колико је било потребно да Христос хода по води.

Не чуди нас Петрова везаност уз материју; Петар је тада био тек ученик који је напредовао да би на дан Педесетнице био сасвим оспособљен: од дана Педесетнице и Петар и остали апостоли засигурно су могли ходати по води те чинити остала чудеса. Иако чудеса нису суштина Божије објаве, она су ипак пропратни елементи присутности Божијег величанства.

30.07.2017., број 90 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

понекад је у животу потребно узети "ствари у своје руке", напосто донети одлуку која у датом контексту највероватније и није лака али је дубоко смислена и – дугорочно гледано – једина оправдана. Доношење таквих одлука за собом неретко повлачи прекидање са досадашњим кругом "пријатеља" при чему се јасно читује да то онда нису никада ни били никакви пријатељи, него интересно повезани појединци: интересна скупина, интересни чопор.

Донети такву одлуку многи нису кадри, јер њу није лако донети. Она свакако не пристоји кукавицама, већ тражи одређено витештво, племенитост духа, чврстину као крепост, и то ону и онакву чврстину која је, провучена кроз крепост разборитости, попримила аргументовану структуру самореализације једног бића – онога који одлуку доноси, при чему је повезаност са Светим Духом била саморазумљива.

Интересна скупина, односно, интересни чопор, у принципу никада неће бити способна донети једну овакву одлуку јер их њихова слабост неплеменитости духа у томе спречава; стога они остају вечни "послушници" из користољубља а не

уверености, који у таквој мучној послушности чекају неку своју неодређену прилику која би им живот остварила у вишем каријерном нивоу. Фрустрације и комплекси развијају им се из године у годину, како време све више одмиче и све више цури попут песка кроз прста: 10 година, 20 година 35, година... Фрустрација се утемељује у навику и сраста са њиховом личношћу.

Тако се постаје необраћени фарисеј – то је, драга браћо и сестре, трансформација потенцијално успешне личности у пропали егоцентризам.

Недељно размишљање

Исус различитим примерима апелује на оствареност људског бића, свакога од нас појединачно. Темељ људске остварености, завршености, заокружености итд. јесте заједништво с Богом. Када се то оствари, тада је човек остварен. Прихватање Краљевства небеског значи упућивање ка врху реалне стварности Божијег света и законитости које у њему владају: љубав, мир, праведност.

Градити Краљевство небеско на земљи значи већ својим животом утицати на раст љубави у свету, на раст мира и на раст праведности. Што више настојимо на такав начин деловати - то ћемо временом све више осетити присутност једне узвишене, нестворене стварности која нас све више захвата те нам даје нови начин схватања како нас самих, тако и наших ближњих, света и космоса.

"Продати све што човек има како би купио њиву" која симболички представља Краљевство Божије значи том Краљевству дати и давати целоживотну предност у односу на све друго: то је примарно, остало је секундарно. Наша повезаност са Богом нека буде свакодневна, првенствено у миру и тишини наше собе, а онда и јавно.

Христос Исус нека нам помогне у томе да пронађемо Краљевство и да то пронађено више никада не напуштамо. Напустити то узвишено Краљевство значи промашеност на основном нивоу – то значи плач и шкргут зуба у коначном посматрању властите недовршености. Бог нас сачувао од вечне мањкавости! Амин.

23.07.2017., број 89 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

како се на наследство св. Петра могу позивати они који данас не би примили св. Петра ни за свештеничког кандидата, с обзиром да је код њих услов светог реда целибат? С обзиром да је св. Петар био ожењен човек, њему би рекли: "Жао нам је али по нашим светим канонима Ви драги господине не можете бити кандидат наше свете цркве за свети ред, мада смо ми, знате, ваши наследници." Шта више додати на такав један парадокс? Поврх свега тога, треба опет објашњавати шта значи саградити Цркву на стени, односно оно што они својатају као наследство св. Петра:

"А ја теби кажем: Ти си Петар-Стена, и на тој стени саградит ћу цркву своју и врата паклена неће је надвладати" (Мт 16,18) не односи се на Петра као особу него на Петрову веру да је Исус Син Божији, Месија - Христос. Контекст таквог одговора Петру је претходни Исусов упит: "А ви, шта ви кажете, ко сам ја?" (Мт 16,15) при чему Петар у свом одговору изражава веру да је он (Исус) Месија – Христос: "Ти си Христос-Помазаник, Син Бога живога" (Мт 16,16).

Према томе, ВЕРА да је Исус Месија - Христос Син Божији – ЈЕ СТЕНА на којој се гради Црква; Христос гради Цркву своју на тој вери а не на некој особи - гради Цркву на самом себи (вери у Њега) а не на неком другом (Петру). Сасвим је ван здраве памети да Христос гради Цркву на неком другом осим на себи самоме. Вера (свих апостола а не само Петра) да Исус јесте Христос, предуслов је раста Цркве. Ту веру Исус је између осталог захтевао и за друге ствари, при излечењима итд. Да је то тако недвосмислено потврђује једна друга Христова прича, која каже:

"Што ме зовете 'Господине, Господине!', а не чините што заповедам? Ко год долази к мени те слуша моје речи и врши их, показаћу вам коме је сличан: сличан је човеку који гради кућу па ископа у дубину и ПОСТАВИ ТЕМЕЉ НА КАМЕН (СТЕНУ). А кад буде поплава, нахрупи бујица на ту кућу, али је не може уздрмати јер је добро

саграђена. А који чује и не изврши, сличан је човеку који сагради кућу на тлу без темеља; нахрупи на њу бујица и одмах се сруши те буде од те куће развалина велика" (Лк 6,46-49).

Ако вјерујемо у Христа Исуса, ми смо Стена за раст Цркве. Присвајање тога од стране једне Цркве израз је крајње бахатости, надутости и охолости.

Такође, показује се да се као наследници св. Петра наводе Лино (67-76), Анаклет (76-88), Клемент 1. (88-97) и све то у време док је жив последњи од апостола, св. Јован. Зар ови могу бити већи од апостола Јована који је умро заточен на острву Патмосу око 100. године? Зар су они тада били већи ауторитет од самог Христовог апостола, светитеља, писца Јеванђеља, писца Прве, Друге и Треће посланице те писца Апокалипсе? Одговор на ово питање ваљда је толико јасан да му не треба објашњења.

Недељно размишљање

Јванђеље нам говори нам о Краљевству Божјем на различите начине. Али тај говор је увек такав да се указује на Краљевство Небеско не као на нешто вредно, него као на нешто највредније, као на оно пресудно за остварење наше личности, за заокруженост наше егзистенције. Исус о том Краљевству говори на много сликовитих начина, не би ли нас усмерио на разумевање пресудности: наш долазак тамо значи наш повратак Оцу, наш повратак у Рај за којим чезнемо од памтивека. Уз то, усмерени смо на озбиљност ситуације, односно, могућност промашаја.

Краљевство Божије је место измирености с Богом и људима и место заједничарарења с Богом и Његовим бићима, у Рај стога не могу ући необраћеници. Ту је уприсутњен општи позив човечанству на обраћење, јер обраћење је предуслов спасења, обраћење/спасење је заправо повезани процес.

"Плач и шкргут зуба" у крајњој инстанци говоре нам о нашој недовршености, а бити трајно недовршен, егзистирати као "недовршина" јесте проклетство. Остваримо сврху својег постојања, а она се састоји у остварењу среће која је само и једино у

повезаности са Богом, у заједничарењу са Њим. Бити са Богом значи бити у Рају. Нека нам Свети Дух отвори "уши и очи", како бисмо уистину чули душом оно што Дух говори. Амин.

16.07.2017., број 88 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

да нема оних који "буче и говоре" унутар црквених институција, промена на боље не би се догодила. По оним клирицима који трајно ћуте унутар таквих институција, ништа се не би променило: остала би трулеж у којој они – попут мољаца – уживају. Само људи пророчких надахнућа способни су мењати ствари, упркос томе што тиме можда ризикују властиту каријеру у тој трулежи. Али они су одважни јер их не занима каријера мољаца, њима је стало до Речи Божије.

Стога попут пророка Старог завета грме, док ови црквени мољци затварају своје уши, и уживају у трулежи. Они су необраћени службеници који чувају свој положај. Због таквих, када се намноже, уместо реформе настаје реформација јер они не желе реформу, њима се допада овако, они су своје положаје утврдили и свако таласање им угрожава опстанак.

И када дође до одређене реформације, тада је покушавају свим средствима угушити а иницијаторе погубити (у Средњем веку) или ућуткати (у наше време). Наравно, од таквих мољаца се знају чути критике које они упућују Црквама које су настале због неспособности обраћења баш тих мољаца и њихових клеричких потомака. Они су узели за право да критикују све Цркве које су их напустиле, али не схватају да су они напустили Цркву Христову. Они су ти где влада и царује Содом и Гомора, међу њиховим редовима она буја. Већ смо научени и више се не чудимо када у новинама уз кафу читамо о неким новим судским прогонима црквеног клира, а врло често се пут до хијерархијских трона одвија кроз хомосексуалне и друге данас јаке лобије. Стога, зар да нас критике таквих погађају? Радије им се можемо насмејати, али уз осјећај извесног саучешћа према њиховој необраћеничкој и надутој нарави.

Ми их управо жалимо. Поједини су заблудели толико радикално да се чини како се више ни не могу обратити – док су они уверени у своју изврсност. Не подсећају ли нас на лицемерје садудеја и фарисеја које је Исус узалуд корио? Тако остају попут слепаца, да воде слепце, и сви се строваљују у бездан: а тај је број жалосно превисок. Нама остаје да се молимо за њих, да им Бог отвори очи и схвате између осталог и то да је једини нормални начин живота онај Библијски: ожењени апостоли (тј. данас епископи) значе здраву Цркву, док присиљени целибатари често значе судске процесе.

Наставимо драга браћо и сестре за њихово обраћење и даље молити, без обзира што они тај појам не разумеју. Велико је милосрђе Божије, и ми молимо с апостолом Павлом у "нади против сваке наде" (Рим 4, 18).

Недељно размишљање

Исус, у причи о сејачу и семену, сажима целокупну проблематику људске необраћености. Човек непроточан за Светога Духа, за Реч Божију, остаје затворен у себе. Иако је способан по себи чути и примити Бога он то ипак не чини (уши зачепише а очи затворише) и сам је стога одговоран за своју погрешну судбину. Та људска трагедија је скопчана с његовом бахатом необраћеношћу која га инфицира на разним положајима. Независно од положаја и посла којим се човек бави, инфицираност необраћеношћу трајно га прогони и искушава. Само понизна и истрајна молитва те контемплација и медитација на Реч Божију исправни је предуслов за озбиљно обраћење. Нека нам на том путу помогне Бог са даром истрајности и отворености, јер он каже: "Иштите и даће вам се! Тражите и наћи ћете! Куцајте и отвориће вам се!" (Мт 7,7).

09.07.2017., број 87 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ако је исправност у срцу, лепота је у карактеру;

ако је лепота у карактеру, склад је у дому;

када је склад у дому, ред је у народу;

када је ред у народу, мир ће бити у свету.

Добар учитељ неуморни је ученик. Лош ученик штети само себи, док лош учитељ упропаштава каријеру хиљадама. Лош учитељ приговара, добар учитељ објашњава, најбољи учитељ надахњује. Нека информација подстакне трансформацију.

Читање светог Еванђеља по Матеју

У оно време рече Исус: "Славим те, Оче, Господару неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и умних, а објавио маленима. Да, Оче, тако се теби свидело. Све је мени предао Отац мој и нико не позна Сина осим Отац нити ко позна Оца осим Сина и онај коме Син хоће објавити. Дођите к мени сви који сте изморени и оптерећени и ја ћу вас одморити. Узмите јарам мој на себе, учите се од мене јер сам кротка и понизна срца и наћи ћете спокој душама својим. Уистину, јарам је мој слadak и бреме је моје лако."

Реч је Господња.

Недељно размишљање

Само је онда људско срце способно примити Бога када је понизно. Понизност је највећа крепост (вредност) коју Бог љуби код својих бића. Крепост понизности отвара сва врата.

Радикална духовна понизност карактеризовала је Исуса, то можемо видети особито у његовом прању ногу апостолима. Таква понизност карактеризује све свете људе Божије. Што је неко биће на вишем спознајном нивоу, то је његова духовна понизност и једноставност израженија.

Често се за оне најбоље професоре неких струка зна рећи како су једноставнији на испитима од њихових исфрустрираних асистената који лече своје фрустрације на студентима мрцварећи их са глупим и непотребним питањима.

Величина се познаје у једноставности, тако се Оцу свидело, и Он је то сакрио од мудрих и умних а објавио маленима. Христос је кротка и понизна срца – следимо Га и спасимо се јер, Његов је јарам слатак и бремене лако.
